

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4367/2023
13.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Марије Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог „Дијамант“ а.д. Зрењанин, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Зрењанину Гж1 16/23 од 07.06.2023. године, у седници одржаној 13.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Зрењанину Гж1 16/23 од 07.06.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Зрењанину П1 736/22 од 09.03.2023. године, одбачена је тужба тужиоца којом је тражио да се по основу увида у писмено – акт „споразум број ...“ од 01.04.1998. године и признања туженог по пресуди П1 479/02, да на акту „споразум број ...“ не постоји својеручни потпис послодавца, констатује чињеница неистинитости исправе „споразум број ...“ о престанку радног односа, као правноснажно пресуђена ствар и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Зрењанину Гж1 16/23 од 07.06.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Зрењанину П1 736/22 од 09.03.2023. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење на основу члана 408. у вези члана 420. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), па је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Из чињеничног стања, на коме је заснована побијана одлука, произлази да је тужилац поднео тужбу 19.12.2022. године са тужбеним захтевом да се по основу увида у писмено – акт „Споразум број ...“ од 01.04.1998. године и признање туженог у пресуди П1 479/02 да на акту „Споразум број ...“ не постоји својеручни потпис послодавца и да се констатује чињеница неистинитости исправе „Споразум број ...“ о

престанку радног односа. Споразумом о раскиду уговора о раду – радног односа број ... од 01.04.1998. године, раскинут је уговор о раду - радни однос са АА, ... закључен дана 01.11.1996. године, а на основу писане изјаве именованог о сагласности о престанку радног односа закључно са даном 31.03.1998. године. Пресудом Општинског суда у Зрењанину број П1 1474/01 од 26.02.2003. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца АА да се поништи као незаконит споразум о раскиду уговора о раду – радног односа број ... од 01.04.1998. године и да се обавезе тужени „Дијамант“ а.д. Зрењанин да тужиоца врати на рад и распореди га на раније послове и радне задатке. Пресудом Окружног суда у Зрењанину бр.Гж1 218/03 од 30.09.2003. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај споразума о раскиду уговора о раду, радног односа број ... од 01.04.1998. године и у делу за враћање тужиоца на рад. Пресудом Општинског суда у Зрењанину број П1 1622/06 од 30.08.2006. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да до споразумног раскида радног односа није дошло јер не постоји својеручни потпис послодавца, да не постоји сагласност дужника односно акт „Споразум о престанку радног односа број ...“ од 01.04.1998. године и да је из тог разлога законски неважећи и да нема правно дејство, те да тужени и даље остварује сва права из радног односа који је имао до доношења „Споразума број ...“ од 25.03.1998. године. Пресудом Окружног суда у Зрењанину број Гж1 493/06 од 01.03.2007. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Решењем Врховног суда Србије број Рев2 704/07 од 23.05.2007. године, одбачена је као недозвољена ревизија тужиоца.

Како је у конкретном случају утврђено да је правноснажно одлучено о садржајно истом тужбеном захтеву, из наведених разлога су нижестепени судови на основу члана 294. став 1. тачка 4. и члана 295. ЗПП, донели ожалбено решење, са образложењем да другачије формулисање тужбеног захтева не значи да не постоји идентитет између тужбених захтева, да се у смислу одредбе члана 194. ЗПП, тужба за утврђење може поднети ради утврђивања постојања односно непостојања чињенице само из законом дозвољених разлога, да се у конкретном случају не може поднети тужба за утврђење са овако постављеним захтевом.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да се у конкретном случају ради о правноснажно пресуђеној ствари, јер је о захтеву тужиоца правноснажно одлучено и то о истоветном тужбеном захтеву између истих странака, заснованом на истом догађају односно истом чињеничном стању.

Тужилац је у овом поступку поставио захтев да се по основу увида у писмени акт „Споразум број ...“ од 01.04.1998. године и признања туженог по пресуди П1 749/02 на акту „Споразум број ...“ не постоји својеручни потпис послодавца и констатује чињеница неистинитости исправе „Споразум број ...“ о престанку радног односа. Дакле, будући да је раније вођен поступак између истих лица са истом процесном улогом спор о законитости споразума о престанку радног односа и о ништавости акта „Споразум број ...“ који се заснива на истом чињеничном основу, то су правилно нижестепени судови, у складу са одредбом члана 359. и 294. став 1. тачка 4. и 295. ЗПП, услед правног дејства правноснажности раније донете одлуке, тужбу у овој правној ствари одбацили.

Неосновано се у ревизији тужиоца указује да није основан истакнути приговор пресуђене ствари, јер су у конкретном случају правилно нижестепени судови оценили да је основан истакнути приговор пресуђене ствари, с обзиром да у овој правној ствари

постоји не само идентитет парничних странака, већ и идентитет предмета спора, као и идентитет чињеничног основа са раније донетим одлукама.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе, којима се не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, па ти наводи нису посебно образлагани.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић